

Ressò

setembre 16

Preparant el nou curs amb il·lusió i esperança

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Tornem-hi, què no ha estat res!

Tornem a començar un nou curs. Després d'unes merescudes vacances, carregades les piles, encetem un nou temps. *"Heus aquí que tot ho faig nou!"* ens diu l'autor del llibre de l'Apocalipsi. Val a dir que aquest llibre, contràriament al que molts pensen, no ens parla de la fi dels temps. Apocalipsi vol dir "revelació". Què ens pot dir Déu en el nostre temps? Què ens vol dir en la nostra vida? Què ens pot dir al nostre moviment de Vida Creixent en començar aquest nou curs? Déu sempre és nou, Déu ho fa tot nou. Diu el Papa Francesc *"...Crist fa sempre nous als seus fidels, encara que siguin ancians"* i, citant al profeta Isaïes, continua dient: *"els renovarà de vigor, pujaran amb ales com l'àliga, correran sense fatigar-se i caminaran sense cansar-se"* (Is 40, 31) i segueix: *"Ell és sempre font constant de novetat..."* Bé, no sé si això que diu Isaïes es pot complir en tots el casos però una cosa és certa: encetem un temps nou i val la pena enganxar-s'hi, millor encara, cal saber escoltar. Un altra profeta, Ezequiel, ens diu: *"estigues atent, obre bé els ulls i para l'orella al que et diré"*

Enguany comencem, com fem cada any, un nou temari. Un temari diferent i un tarannà també divers en relació al del curs passat. Serà de gran importància no perdre's les trobades de formació que ofereix el moviment un cop al mes. Caldrà que els animadors coneguin i tinguin present les idees fonamentals de cada tema per tal de "treure'n tot el suc" en els grups. Una nova línia, un nou esforç, unes noves "revelacions". Val a dir que des de la direcció de Vida Creixent ens sentim molt contents que d'altres grups, encara que no siguin del nostre moviment, segueixin el nostre temari. Som un moviment d'Església i volem estar al seu servei de i de les comunitats. Aproveiteu-lo també nosaltres!

Doncs, som-hi! Acabaré citant-vos un altra cop l'Apocalipsi, per tal que us adoneu que, efectivament, és un llibre que no va de la fi del món. Son paraules que l'autor adreça a les set esglésies: *"qui tingui orelles que escolti què diu l'Esperit a les comunitats..."* I nosaltres podríem afegir: *"a les comunitats i als moviments..."*.

Xavier Moretó,

Consiliari de Vida Creixent de Barcelona i Consiliari Interdiocesà de Catalunya i Balears

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: preparant el nou curs amb il·lusió i esperança

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

Pregària de Santa Teresa de Calcuta

Teresa de Calcuta (26 d'agost de 1910-Calcuta, Índia, 5 de setembre de 1997), de nom secular **Agnès** fou una monja catòlica d'ètnia albanesa, naturalitzada índia, que fundà la congregació de les Missioneres de la Caritat a Calcuta el 1950. Durant més de 45 anys va atendre pobres, malalts, orfes i moribunds, al mateix temps que guiava l'expansió de la seva congregació, inicialment a l'Índia i després en altres països del món.

Agnès descobrí la seva vocació des de ben jove: el 1928 ja havia decidit que estava destinada a la vida religiosa. Va ser llavors quan va optar per canviar el seu nom a «Teresa» en referència a la santa patrona dels missioners, Teresa de Lisieux. Tot i que va dedicar els següents 20 anys a l'ensenyança en el convent irlandès de Loreto, va començar a preocupar-se pels malalts i pels pobres de la ciutat de Calcuta, cosa que la va portar a fundar una congregació amb l'objectiu d'ajudar els

marginats de la societat, primordialment malalts, pobres i persones que no tenien llar. Durant la dècada de 1970 era coneguda internacionalment i havia adquirit una reputació de persona humanitària i defensora dels pobres i indefensos. Va obtenir el Premi Nobel de la Pau de 1979 i el més elevat guardó civil de l'Índia, el Bharat Ratna, el 1980, per la seva labor humanitària. A aquests s'hi van sumar una desena de premis i reconeixements de primer nivell, tant nacionals com internacionals.

El proppassat dia 5 de Setembre va ser canonitzada pel Papa Francesc al Vaticà.

Oració per aprendre a estimar

Senyor, quan tingui gana, dóna'm algú que necessiti menjar;
Quan tingui set, dóna'm algú que necessiti aigua;
Quan senti fred, dóna'm algú que necessiti calor.
Quan pateixi, dóna'm algú que necessiti consol;
Quan la meva creu sembli pesada, deixa compartir la creu de l'altre;
Quan em vegi pobre, posa al meu costat algun necessitat.
Quan no tingui temps, dóna'm algú que necessiti dels meus minuts;
Quan pateixi humiliació, dóna'm ocasió per elogiar algú;
Quan estigui desanimat, dóna'm algú per donar-li nous ànims.
Quan vulgui que els altres em comprenguin, dóna'm algú que necessiti de la meva comprensió;
Quan senti necessitat de que tinguin cura de mi, dóna'm algú a qui pugui atendre;
Quan pensi en mi mateix, torna la meva atenció cap a una altra persona.

Perdre el temps

Fa pocs dies, tot parlant per telèfon, vares dir aquesta frase: “a vegades és necessari perdre el temps,” i sobre el sentit del què vol dir he donat moltes voltes.

Portem una vida molt plena d'activitats, pel matí una cosa, a la tarda un altra i l'agenda amb moltes anotacions, que a vegades s'han de canviar, segons les circumstàncies i preferències. Una és la nostra agenda i l'altra és l'agenda de Déu.

Avui divendres tarda, tinc una gran sort, i és que no tinc res a l'agenda i puc fer allò de “perdre el temps”. Quan es descansa, quan no es fa res, quan es reflexiona, quan s'escriu, sembla perdre el temps, doncs ho faig al meu aire amb soledat i connectada amb el Senyor que em fa aquest favor de poder “perdre el temps”, per carregar piles.

Si surto al carrer i trobo una persona coneguda o amiga que em saluda i em para, no és perdre el temps, si perdo uns minuts a escoltar-la encara que sigui pesada. Una trucada per telèfon, un WhatsApp, tampoc és perdre el temps, encara que ho sembli. Sempre que acollim a l'altre i l'escoltem, el temps no serà perdut. Per fer coses personals i utilitàries potser sí que tindrem la sensació de que no hem fet res, però segons com es miri, “perdre el temps” es guanyar-lo. El descans, la pau i la tranquil·litat ajuden a recuperar forces i seguir el dia a dia. Un camí que anem fent però amb l'ajuda de l'Esperit podem anar avançant. No estic sola, amics, grups per compartir la fe i família. Hem sentit estimada per Déu Pare Misericordiós i més aquest any que està dedicat a la MISERICÒRDIA. Què més vull? Demà dissabte matí una trobada de Vida Creixent com a cloenda del curs i presentació del llibre amb nous temes. A la tarda amb la Frater també cloenda dels grups de Formació. Un dia ple, encara que acabi cansada i les coses de casa es quedin per fer. L'important i lo que més valoro és la comunicació i el diàleg.

Amb visites a malalts, sembla que perdem el temps, però el guanyem i no els podem deixar, tothom té dret a trobar companyia i amiatat...

Gràcies....., perquè també has perdut el temps amb mi i has tingut paciència de llegir aquest escrit. El que més valoro és l'amiatat, i a Vida Creixent, en aquesta etapa d'edat avançada, és un dels valors que més he après, acompanyat de l'espiritualitat.

Ho tenim TOT amb la Fe que ens acompanya i demano a Déu que me l'augmenti.

Assumpta

Fi de curs, agraïment i joia

Com cada any vàrem celebrar el mes de juny la festa de final de curs de Vida Creixent de les diòcesis de Barcelona i Terrassa. I, efectivament, va ser un dia de joia i agraïment, molt participada per tothom.

El dia 18 de juny ens vam aplegar a la parròquia de la Verge de la Pau, més de 150 membres de Vida Creixent per donar gràcies del curs que s'acabava i començar a pensar amb esperança renovada, amb el curs vinent. Celebrar i agrair de formar part d'un moviment que ens permet compartir amistat, una mateixa fe i poder participar en l'església diocesana i també en la societat en què vivim.

Va començar l'acte amb les paraules de benvinguda del rector de la Pau, seguides d'una pregària dirigida pel membre de la coordinadora Pere Arribas. Després va parlar el nostre coordinador diocesà, Sergi Òliba. Va donar les gràcies per la feina feta per tots i la participació en els actes organitzats per Vida Creixent. Agraint la col·laboració dels preveres i religiosos i la feina que fan els animadors del nostre estimat Moviment. La dedicació, la il·lusió i la voluntat de continuar treballant pel Regne de Déu, encomanant-nos el seu optimisme de cara al futur.

Seguidament va tenir lloc la conferència de Mn. Joan Manel Bajo, consiliari del bisbat de Tortosa. Ens va parlar sobre L'Espiritualitat en la persona gran. Ens va fer veure la diferència entre Espiritualitat i Religió, referides a la gent gran i les seves circumstàncies. Va presentar una completa selecció visual acompanyada d'una profunda reflexió. Després hi va haver un col·loqui ric i participatiu.

A continuació, l'Eucaristia, presidida pel nostre consiliari Mn. Xavier Moretó. No cal dir l'esperit que va regnar en tot moment en aquesta celebració, ni l'alegria de compartir l'Eucaristia amb els companys i amics de Vida Creixent, presents i absents, preguntant tots a la una per un mateix objectiu: anar creixent per ser millors i fer més gran el nostre Moviment, tant necessari en aquets moments de canvis en l'Església i en la societat.

I, per acabar, un pica- pica. Moment de trobada, de canvi d'impressions, de records, de confidències, de joia... Fins al nou curs, si Déu vol!

Coordinadora Diocesana

Davant la catàstrofe ecològica

globalfootprint

El proper dia 1 de setembre tindrà lloc la Jornada Mundial de pregària per la Cura de la Creació, instituïda pel Papa Francesc, sota l'impuls de la seva gran carta encíclica *Laudato si'*. És una nova ocasió per pregar i reflexionar junts davant de la catàstrofe ecològica provocada per l'activitat humana, per tal de reforçar i renovar el nostre compromís individual, col·lectiu i eclesial en favor d'una nova relació dels humans amb la naturalesa que sigui veritablement responsable, respectuosa i en benefici de tots sense exclusions. Però també, en últim terme, per confiar el destí de la humanitat i de tota la Creació a les mans de Déu, tot implorant el seu ajut i la seva intervenció, pels camins que només Ell sap i vol.

Avui dia és difícil negar sincerament o tancar els ulls a la gravetat de la situació. Malgrat que la humanitat ha anat desenvolupant una progressiva consciència ecològica, sabem que els danys causats són enormes i no s'aturen, perjudicant d'una manera especial a les poblacions més pobres. El nostre estil de vida i la nostra civilització continua dia a dia devastant la naturalesa: escalfament global progressiu, contaminació massiva de l'aire, els rius, les aigües subterrànies i els mars, extinció d'espècies, desforestació i esterilització dels sòls.... Alguns informes científics recentment publicats parlen alarmats del risc d'una propera acceleració de forma sobtada del canvi climàtic a conseqüència del desgel de l'Àrtic.

Col·laboracions

Com hem arribat fins aquí? Quines són les causes profundes d'aquesta situació? ¿serem capaços de crear una nova mentalitat que porti a una relació adequada amb la natura? Com cal fer-ho? I ¿és realment possible aquesta nova mentalitat sense una clara i general consciència i experiència de la natura com Creació i do de Déu, sigui quina sigui la concepció que se'n tingui de l'Absolut?

Encara més: ¿serà capaç la humanitat d'aturar aquest procés? ¿Tindrà temps per introduir els immensos canvis socials, polítics, econòmics i culturals necessaris per revertir-lo? ¿Té encara la humanitat a les seves mans la possibilitat de salvar-se dels danys i processos per ella mateixa generats a causa de la seva irresponsabilitat? ¿O s'haurà d'enfrontar pròximament a una crisi on es pot jugar la seva mateixa subsistència, a una enorme catàstrofe natural, biològica i social sense cap precedent en la història? Cap a on anem? Aquestes són preguntes que, sincerament, no crec que hores d'ara es puguin respondre clarament. I és que ja no es pot confiar ingènuament en que la tècnica, la política o l'educació i conscienciació ciutadanes seran suficients per superar a temps les dimensions del problema. Cal segurament alguna cosa més.

Evidentment, aquests dubtes no poden ser motiu per creuar-se de braços, ans al contrari. Són justament

un senyal profund, un signe dels temps que ens ha de moure a treballar esperançadament, amb més intensitat i consciència que mai, en la direcció, com assenyala el Papa Francesc, d'una conversió global i una revolució cultural, que prenguin seriosament a la naturalesa i portin a tractar-la realment com un do meravellós i fràgil, confiat misteriosament a la nostra cura, que cal que compartim de forma justa, del qual formem part indestriable, que és part de nosaltres mateixos i on es juga el nostre destí. Una conversió que posi fi a una visió utilitarista i egocèntrica de la naturalesa com un pur objecte extern a nosaltres, que voldria exprimir-lo amb la pretensió de satisfer tots els nostres desitjos, especialment els de les poblacions més riques, mitjançant el nostre creixent poder tecnològic.

La conversió reclama necessàriament que revisem, ara mateix, la nostra mentalitat, les nostres inèrcies i els nostres a priori personals poc conscients, i que introduïm canvis profunds en la nostra vida personal i familiar, avui i aquí, en favor de l'austeritat, la simplicitat i la justícia social. Un forma de viure que fugi de l'acumulació de béns i que se centri en la qualitat de les nostres relacions interpersonals, en la situació de les persones

i els pobles més vulnerables i en la contemplació de la bellesa de tot el que ens ha estat donat gratuïtament.

Eduard Ibáñez

No puc perdonar. És superior a les meves forces

Assumptes econòmics, herències, infidelitats, estafes, calúmnies, traïcions, conflictes de tota mena, injustícies... “No puc perdonar. És superior a les meves forces.”

Avui, però, has escoltat la Paraula de Déu “Perdoneu els vostres enemics” i tens un conflicte en el teu cor. Per una banda voldries imitar el Pare, que “perdona les nostres culpes” i “fa sortir el sol sobre bons i dolents”. Voldries. Fins i tot penses que et sentiries millor apagant la ràbia. Però no pots. Et sembla impossible. És massa gros el mal que t’han fet.

El perdó es una suma de dos elements: una determinació de la teva llibertat suficientment motivada i un cert canvi de sentiments i emocions. El primer és essencial per perdonar. El segon és secundari i fins prescindible.

El primer element del perdó neix de la teva llibertat. Vols perdonar en un acte lliure i decidit per uns motius importants, com ser seguidor de Jesús, que va perdonar els que l’estaven matant. Pots perdonar perquè no vols mantenir-te en la violència indefinidament, pots perdonar perquè han reconegut el mal que han fet, etc. No hi ha perdó si tu no vols perdonar. *“Vull perdonar. Et perdono. Tinc motius per fer-ho i vull fer-ho. Perquè sóc lliure”.*

El segon element del perdó és emotiu, sentimental. Molta gent pensa que és el fonamental, però en realitat és secundari i fins prescindible, perquè els nostres sentiments molts cops no els podem controlar, especialment en assumptes greus. Perdonar no és igual a *“No ha passat res, ara ens abraçarem, tot serà com abans, em caus simpàtic...”*

Qui perdona seriosament actua en llibertat perquè té raons que el motiven. La dimensió afectiva no necessàriament seguirà el mateix ritme. Podem perdonar de debò i sentir antipatia, reconèixer que hem estat víctimes d’una greu injustícia que ens remou per dintre. Però el perdó neutralitza la venjança. Pot fins i tot ajudar a donar la mà al contrari i no desitjar-li cap mal, pot ajudar a una major comprensió dels altres.

No per això estem obligats a canviar els sentiments i les emocions quan recordem el que ens han fet. Potser sí que amb el temps fins els mateixos sentiments poden anar canviant. El que va passar va passar i això no canvia, però si perdones lliurement tu començaràs també a canviar.

Jesús Renau

Envellir amb esperança

És coneguda per tots la història del violinista Paganini. Una tarda donava un concert. La sala estava plena d'espectadors. Ell tocava el violí amb tot l'entusiasme que el caracteritzava. Tot d'una, es trenca una de les cordes del violí. Impertorbable, continua tocant. Es trenca una segona corda, i després una tercera. Finalment acaba la interpretació amb una sola corda. La sala explota en un sonor i llarg aplaudiment. No podríem comparar aquesta història de Paganini amb la vida de les persones? A tots ens toca interpretar la melodia de la nostra pròpia vida familiar, professional, i per això tenim uns dons, unes qualitats.

No obstant això, el temps va passant i també se'ns trenquen les cordes: comes cansades, incapaces d'aguantar caminades i estar gaire temps dempeus; la memòria comença a fallar i ja no trobem les coses ni recordem el nom de les persones més properes; la fatiga arriba més aviat que abans i cal descansar més sovint i anar a dormir més aviat; incapacitat per aguantar certs ritmes de vida, etc. Com reaccionem davant d'aquests trencaments de cordes en el concert de la nostra vida? Alguns reaccionen amb tristesa i mal humor; altres s'aïllen perquè pensen que ja no serveixen per a res; d'altres viuen amb pau i sense perdre l'humor davant aquesta contrarietat de veure que fallen les cordes de la vida. Sí, l'ideal, el que és bonic és continuar endavant amb l'última corda, la corda de l'ànim,

de la paciència, de la pau i, finalment, del silenci. Tant de bo puguem tenir la tenacitat de Paganini i seguir fins al final amb pau i bon humor. Que compten menys amb tu? Ja van comptar-hi quan eres més jove. Que no et demanen consell? Ja vas aconsellar prou quan eres jove i tenies al teu càrrec uns fills per cuidar, uns alumnes als quals educar, una comunitat a la qual guiar.

Llavors, ja no hi ha res a fer? No ens queda res més que restar en un racó i morir-nos de fàstic? De cap manera, continua animant, somrient, continua sent-hi per a quan et necessitin i, sobretot, continua preguntant perquè el món avanci per camins de pau, de respecte a les persones, de justícia i de solidaritat.

No és bonic l'exemple que ens ha deixat el Papa emèrit Benet XVI retirant-se en el silenci, l'estudi i la pregària? No perd la pau, no s'amarga per no ser en el primer lloc de l'actualitat. Presta un immens servei des del seu retir viscut en la confiança en Déu i en els altres, esperant activament el dia en què el Senyor el cridarà a entrar en el seu descans del cel.

Tant de bo el Senyor ens concedeixi saber interpretar cada dia la melodia de la vida amb les cordes que tinguem entre mans sense perdre mai la pau, l'alegria i l'amor. Que Déu us beneeixi a tots!

*Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona*

Aturar-se. Cicle C Números vermells

Hi havia un pastor. Arriba al corral i li manca una ovella. Se'n torna a buscar-la. Home! Per una no val la pena. I tant! L'amo me la faria pagar a mi. Bé: ja vinc. Portaré el jeep. Gràcies.

Quimeta, he perdut una moneda de cinc cèntims; no sé on haurà anat a parar. Dona, no ve d'aquí! I tant que sí; és una de la sèrie dels Jocs Olímpics. Doncs t'ajudaré a passar l'escombra.

Pep, el meu fill s'ha escapat de casa! Què dius ara! Però saps què? Deixa'l fer. Avui dia hem de deixar fer; és llei de vida. Que aprengui a viure. Bé, bé! Ja ho dius tu. Es nota que no ets pare. Home, ja vaig a donar veus.

La conclusió és ben evident: la comptabilitat del Bon-Pare-Déu no és com la nostra. No es basa en criteris quantitius. N'hi ha prou amb una xifra negativa i els números per a ell resten vermells.

Una sola persona té un valor únic als ulls de Déu. Ni tu ni jo no som substituïbles. Tots, davant Déu, som "irrepetibles". Un fill perdut, en els seus inventaris, representa un mal irreparable, que no pot ser "compensat" de cap manera.

L'home i la dona poden deixar de ser fills? No m'atreveixo a afirmar-ho. Poden viure sense Déu? Poden fugir? El que sí puc garantir que Déu, Bon-Paràs, no es resigna a estar sense els fills i filles.

Cal que fem les paus. És propi dels savis saber rectificar. Siguem l'alegria de la casa pairal. Esborrem el compte de números vermells!

Mn. Pere - diaca

Exposicions

Abans de prendre uns dies de “fugida” de la humitat de Barcelona, vaig anar a veure dos exposicions en Caixa Fòrum (Montjuïc), per comentar-les aquí.

Ming. El Imperio Dorado. L'exposició reflecteix amb gran bellesa i amb clara i expressiva documentació, el que va ser la Dinastia Ming, que dominà Xina de 1.368 a 1.644. Durant aquests 276 anys, la família Zhu va fer prosperar i créixer a la Xina, de 65 a 175 milions d'habitants. Mentrestant, Europa (molt bones i útils les taules cronològiques comparatives dels successos en la resta del món conegut) s'esgotava en lluites entre els diferents països, descobria Amèrica i... ¡ai! també Xina. Envoltant el món o des de les costes occidentals d'Amèrica, iniciaren amb Xina un assidu comerç que, al final, va ser la causa de la caiguda de la dinastia i el final de l'Imperi Daurat. L'exposició paga la pena i convé veure-la a poc a poc. No acaba fins al mes d'octubre i l'entrada no és cara, encara que per als clients de La Caixa és gratuïta.

Philippe Halsman. Sorprèn-me.

L'exposició està formada per una molt àmplia mostra de l'obra (gran part d'ella en blanc i negre) d'aquest fotògraf, des de les seves primeres obres en París fins al seu final a Nova York. Fotògraf de famosos, artistes variats, cartells promocionals de pel·lícules famoses, portades per a la revista LIFE... Fotografià, entre d'altres a Jean Cocteau, Diaghilev, Marilyn Monroe, Alfred Hitchcock i realitzà magnífics retrats de molts famosos de tota mena (Einstein). Es va fer famós a més per projectes

personals com el seu cèlebre *jumpology* (fa referència a saltar...) i d'altres idees fotogràfiques al costat de Salvador Dalí, de las quals tenim una àmplia mostra. No tinc costum de freqüentar exposicions fotogràfiques, però aquesta em va semblar esplèndida, i molt ben presentada. La mostra es manté fins a principis del mes de novembre.

Retalls

Durant aquest any el *Full Dominical* ha anat publicant alguns fulls dedicats a l'Any de la Misericòrdia. Habitualment em dona temps a fullejar-les però poques vegades a llegir-les en profunditat. Per això vaig ficar unes quantes a la maleta. Però totes, menys una, van tornar intactes.

Religions i misericòrdia. Així es titula la que va monopolitzar la meva atenció. No penso comentar detingudament els apartats; els autors que col·laboren són coneguts i molt interessants. Em permeto aconsellar que procureu aconseguir aquest exemplar (si al ordinador poleu: web.fulldominicalextraanydelamiseriordia.cat i a l'obrir-se la pàgina busqueu un requadre sobre blanc que es titula *Misericòrdia valor comú a totes les religions, ¡¡¡ ALLÍ !!!!*) A mi m'ha fet pensar que no necessitem grans estudis sobre religions, ni tampoc potser conèixer a alguns d'aquests germans, encara desconeguts per al nostre cor, sinó que de manera senzilla i clara se'ns proposin dades bàsiques del millor de les creences més properes a nosaltres. Necessitem, en general, més que erudició, aprendre a pensar en el millor de cadascú i a preparar el nostre cor a estimar més i a més persones.

Agenda 2016

Setembre

Dijous 15: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema I – LA CONDICIÓN DE LAIC I DE GENT GRAN.

Octubre

Dijous 6: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema II – LA VIDA OCULTA DE JESÚS.

Dissabte 29: MATÍ : ASSEMBLEA

DIOCESANA. Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea. Conferència. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.

Novembre

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema III – LA VIDA OCULTA DE CRIST ENS CONTINUA PARLANT.

Desembre

Dijous 15: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – COM SANTIFICAR LA GENT GRAN LES REALITATS TEMPORALS.

**TEMARI DEL
CURS 2016-2017,
"PAPER DELS LAICS
EN L'ESGLÉSIA
I EN EL MÓN"
DE MONS.
JAUME PUJOL
BALCELLS**

Aquests llibres, són un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1er,2a, esq. - Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN